

— Глупакъ ли? Я кажи пакъ! Или мислишъ, че ме е страхъ отъ тебе? Ха, да видимъ!

— Съ човки ли или съ нокти искашъ?

— И съ двѣтъ!

— Хубаво, почвай! — викна Закачко. И ей ги проточиха шии и закълваха съ човки по земята.

Качулатка поиска да ги разтърве, ала Гащатко рече:

— Остави ги, старо, нека се поборятъ! Нали сж пѣтлета, мяза имъ. И азъ правѣхъ тъй, кога бѣхъ като тѣхъ.

И ето, закачливитѣ пѣтлета почнаха люта битка тъкмо както трѣбва. Първо се спрѣха единъ срѣщу другъ наперени, съ глави надолу, опашки нагорѣ, послѣ закълваха сърдито по земи, а послѣ скочиха единъ върху другъ и гледаха да се закачатъ съ човки и нокти. Тѣй почваха борбата все отначало. И двамата бѣха еднакво юнаци, ала Закачко, макаръ и по-малъкъ, бѣше по-силенъ. Най-послѣ той сграбчи Крѣсля така хубаво, че тоя прималнѣ, падна долу и призна, че е побѣденъ.

Въ тоя мигъ се пришумоли въ гжстака до кокошкитѣ.

— Лиса! Лиса! — закрѣска старъ Гащатко съ все сила. Той и Качулатка и Закачко хукнаха прѣзъ глава изъ трѣва и храсти. А Крѣсля! Той бѣ тѣй уморенъ отъ боя, че Кума-Лиса го лесно достигна, сграбчи го — и знаете вече, що го постигна.

Ей тѣй е у пѣтля вкжщи. Дойде ли до ядене и свада, все ще се найде нѣкой Закачко и ще почне битката. А изтърси ли се бѣдата, дойде ли за помощъ нѣкому, хукватъ прѣзъ глава и забравятъ дѣца и братя.

А дали нѣма и хора такива?

Но ще искате да чуete що стана и съ Кума-Лиса, нали? И ней не се размина. Хитра е тя, наистина, но хората сж още по-хитри. Пѣтлю се оплака на Рунтя, той пъкъ каза на ступанина, а тоя постави клопка до дупката подъ обора, па върза въ